

spojen v se zameškáním roku. Ježto se odvolatelka (žalovaná) k ústnímu odvolacímu roku nedostavila, ač byla k němu řádně předvolána, a dostavivši se žalobce učinil návrh na zamítnutí odvolání, vyhověl odvolací soud návrhu tomu a potvrdil napadený rozsudek jen z tohoto důvodu, neobíraje se vůbec obsahem odvolání. Odvolací soud řídil se při tom zřejmě předpisem § 396 c. ř. s., ač tento paragraf výslovně necituje. Při ústním jednání podle § 33 zák. čís. 131/1931 neplatí ustanovení § 491 c. ř. s., že se o odvolání projednává, i když jedna neb obě strany se nedostaví, neboť § 33 cit. zák. nařizuje, že o řízení před odvolacím soudem platí obdobně ustanovení civilního řádu soudního o řízení před sborovými soudy první stolice jako soudy procesními, čímž je vyloučeno použití §§ 461 až 501 c. ř. s. Jest tedy v takovém případě postupovati obdobně podle předpisů o sborových soudech první stolice. Nedostaví-li se tedy jen ta neb ona strana k odvolacímu jednání, má jednání býti provedeno jako při sborovém soudu první stolice — se stranou se dostavivší — ač se zřetelem ke všemu tomu, co druhá strana podle obsahu spisů soudu pracovního a po případě také v odvolacím spise byla již uvedla (§ 399 odstavec první c. ř. s.). Rozhodnutí odvolacího soudu následkem zmeškání v základě § 396 c. ř. s. není však možným, ježto nejde o zmeškání prvního roku, nýbrž o zmeškání ústního jednání v době, kdy již zmeškavší strana učinila ve věci samé prohlášení a udání o skutkových okolnostech, obsažené v dosavadních protokolech a přípravných spisech a kdy byly také provedeny důkazy v řízení před první stolicí (§ 399 c. ř. s. a § 33 zák. čís. 131/1931). Odvolací soud, vycházeje z uvedeného mylného názoru, neprojednal věc znovu v mezích shora naznačených a tato vadnost v dovolání uplatňovaná — jež však nezpůsobuje zmatečnost podle § 477 č. 4 c. ř. s., jak dovolatelka neprávem za to má — byla způsobilá zameziti úplné vysvětlení a důkladné posouzení rozepře (§ 503 č. 2 c. ř. s.). Bylo tudíž, jelikož je potřebí nového jednání u odvolacího soudu, podle § 510 c. ř. s. a § 35 zák. č. 131/1931 se usnésti, jak se stalo.

Čís. 13675.

Odklad exekuce povolené k provedení prozatímního opatření, jímž má býti zajištěn zdržovací nárok podle zákona o nekalé soutěži, nemůže býti povolen.

(Rozh. ze dne 23. června 1934, R II 311/34.)

Ve sporu pojišťovny H. proti pojišťovně V. o zdržení se užívání označení H. ve firmě bylo k návrhu žalobkyně usnesením ze dne 17. března 1933 k zajištění žalobního nároku žalované zapovězeno, by nepoužívala ve své firmě označení H., a bylo jí přikázáno, by se v budoucnosti takových označení zdržela. Na základě tohoto pravoplatného usnesení byla povolena usnesením ze dne 22. listopadu 1933 exekuce. Žalovaná domáhala se nepřípustnosti exekuce žalobou podle § 35 ex. ř. a navrhla též odklad exekuce, jež soud první stolice povolil. Rekursní soud zamítl návrh dlužnice na odklad exekuce. Dů-

v o d y: Účelem prozatimního opatření (usnesení ze dne 17. března 1933) bylo zajištění nároku v tomto usnesení blíže označeného a tento účel měl být uskutečněn vedením exekuce. Byl-li by povolen odklad této exekuce, znamenalo by to znemožnění účelu (zajištění nároku). Odklad odporoval by povaze a účelu navrženého prozatimního opatření a účelu následující exekuce. Přes povšechný doslov § 42 a násl. ex. ř. nelze proto v souzeném případě připustiti odklad exekuce. Že při exekuci zajišťovací odklad exekuce podle § 42 a násl. ex. ř. nelze povolit, bylo již vídeňským nejvyšším soudem vysloveno a jest to též vysloveno v rozh. nejv. soudu ze dne 16. března 1927 R I 200/27 (čís. sb. 6905). Povaha a účel prozatimního opatření vyžaduje však ještě více než povaha a účel zajišťovací exekuce, aby exekuce nebyla odložena, a lze prozatimní opatření odložit jen při podání rekursu (dovolacího rekursu) podle § 396 ex. ř., nikoliv však při podání žaloby podle § 35 ex. ř. ve smyslu § 42 a násl. ex. ř.

N e j v ý š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Nemůže býti řeči o nezákonnosti, kterou dovolací rekurenti spatřují v porušení předpisu § 42 ex. ř., protože ustanovení ono nenařizuje povolení odkladu exekuce ve všech případech, kde podána byla žaloba § 35 ex. ř., a za všech okolností, nýbrž ponechává rozhodnutí soudu podle případu. Jde tedy jen o právní posouzení. Než i tu jest dáti za pravdu rekursnímu soudu, že by prozatimní opatření již pravoplatně povolené bylo zcela zmařeno, kdyby bylo vyhověno návrhu na odklad exekuce. Rekursní soud je si vědom rozdílu mezi exekucí k zajištění, prozatimním opatřením a exekucí na základě něho vedenou a nezastírá nikterak, že se rozh. čís. 6905 sb. n. s., jehož se dovolává k podpoře svého názoru, týká exekuce k zajištění a nikoli exekuce na základě prozatimního opatření, takže tu není ani vytýkaného rozporu se spisy.

Čís. 13676.

Pensijní pojištění.

Pojem prací převážně duševních.

Strojník, jehož úkolem jest řízení a obsluha strojů a jenž musí na topiče jen dozíratí proto, aby mu tyto vlastní úkony umožnil, nekoná práce převážně duševní.

(Rozh. ze dne 23. června 1934, Rv II 275/33.)

Žalobce domáhal se na svém bývalém zaměstnavateli odškodného placením doživotní renty počínajíc 1. prosincem 1931 na místě pensijních požitků z důvodů, že žalovaný zaměstnavatel nepřihlásil žalujícího zaměstnance k pensijnímu pojištění. **P r o c e s n í s o u d** prvé stolice uznal žalobní nárok důvodem po právu. O způsobu žalobcových prací uvedl v **d ů v o d e c h:** V čem práce žalobcova spočívala, její manuální a duševní složku popsal soudu svědek inženýr M., státní zkušební komisař parních kotlů, který práci žalobcovu zná z vlastního postřehu, protože ve své úřední funkci navštěvoval žalobce jednou ročně od roku 1919 do roku